

SHVATI ME VREMENOM

TEODORA KIPA

Zasnovano svjedočenjem vršnjačkog nasilja u osnovnim školama.

ACT I - KAD PADNE ZAVJESA

LICA:

MARA

STAŠA

NIKOLIJA

PETAR

PETROVA MAJKA

Scene 1

U muškom toaletu osnovne škole, kriju se tri djevojčice. Mara, Staša i Nikolija. Sve tri u rukama drže "pametne" telefone. Mara i Nikolija se osjećaju odvažno i veliko zbog činjenice da se bave zabranjenim stvarima. Staša djeluje nesigurno.

NIKOLIJA:

Cekamo prvog koji naiđe.

STAŠA:

Što ako naiđe Gvozdo?

MARA:

Ćuti, mala.

STAŠA:

A ko će da slika?

NIKOLIJA:

Moja kamera je najbolja.

MARA:

Slikaćemo sve tri, pa koja uhvati!

NIKOLIJA:

Jedina ja imam najnoviji Ajfon, tako da

MARA:

Slikaćemo sve tri!

STAŠA:

Jeste li sigurne da je u redu ovo što radimo?

NIKOLIJA:

Staša, ako ćeš i dalje da budeš Magdin potrčko, ti slobodno.

(CONTINUED)

MARA:

Niko ti ne brani!

(Mara i Nikolija okrenu jedna drugoj leđa i "pozdrave" se zadnjicama- ovo je njihov pozdrav, dokaz njihovog drugarstva)

STAŠA:

Ja samo...

NIKOLIJA:

Ššš! Čula sam nešto.

Nikolija, Mara i Staša se naglo umire, šćućurivši se iza vrata školskog WC-a. Sve tri drže pripremljene kamere.

Otvaraju se vrata. Ulazi Petar. Dugo se suzdržavao i sada brzinski skida farmerice. Vire mu bijele bokserice sa rozim srčićima. Počinje da mokri, glasno izdahnuvši.

Čuje se zvuk kamere sa telefona. Petar se naglo oblači i okreće ka djevojčicama.

Mara i Nikolija počinju da se smiju, dok Staša preplašeno istrčava iz WC-a.

Petar ih prestravljeno posmatra.

MARA:

Rozi srčići!

NIKOLIJA:

Ovo leti na stori!!!

(Marin i Nikolijin posprdni smijeh)

Mara i Nikolija ponosno izlaze iz WC-a, dok Petar zamrznut i dalje stoji na istom mjestu.

Scene 2

Mara i Nikolija sjede u Nikolijinoj sobi.

NIKOLIJA:

Misliš li da će se Staša udružiti sa Magdom?

MARA:

Nema šanse. Ona se samo ufrčila.

NIKOLIJA:

Oćemo li da je zovnemo, da provjerimo?

MARA:

Čekaj prvo da smislimo plan.

Iz off-a čuje se glas Nikolijine majke.

NIKOLIJINA MAJKA:

Nikolija, dušo, treba li vam još soka i kolača?

NIKOLIJA (GLASNO):

Ada ne, majko, ol nas puštit?

NIKOLIJINA MAJKA:

Samo pitam, ljubavi.

NIKOLIJA:

Kako smara. Pa što ćemo?

MARA:

Da formiramo grupu na vajber, pa da pošaljemo ostalima da ga dignu na sprdnju?

NIKOLIJA:

Ako kažemo svima, može doć do razredne i dobijamo ukor. Kako ne snimismo lajv!

MARA:

Da ubačimo samo Gvozda i ekipu u grupu?

NIKOLIJA:

Gvozdo je zaljubljen u Magdu. Pokazaće joj sto posto.

MARA:

Misliš da će Magda pokazat razrednoj?

NIKOLIJA:

Ne mora ta mala sve da zna.

(pauza)

Imam plan!

Scene 3

Isto mjesto. Mara, Nikolija i Staša sjede sa telefonima u rukama i prkosno se smiju.

STAŠA:

Aj zaštititi i meni broj, ja se ne umijem snać na ovaj telefon.

NIKOLIJA:

Što ti ne kupe novi, no ovo sranje koristiš?
(Nikolija uzima Stašin telefon)

STAŠA:

A to samo privremeno. Moj se pokvario, pa mi je brat dao njegov stari.

NIKOLIJA:

A što ti Magda ne da njen stari, bolji ti je od ovoga sto puta.

STAŠA:

Zašto bih tražila njoj
(Mara je prekida)

MARA:

Znači, ne družite se više?

STAŠA:

Pričamo mi i sve to, samo
(Nikolija pruža Staši telefon)

NIKOLIJA:

Batalite! Staša, da vidimo što ćeš ti da mu pošalješ?

MARA I NIKOLIJA:

(pjevajući)
Skrol on, Skrol on!

MARA:

Daj, Niki, da ponovo pročitam! Koja si ti kraljica!

NIKOLIJA:

(čitajući sa svog mobilnog telefona)
"Don't be ashamed, gay is okay!"
(Mari)
Sad ti tvoju.

MARA:

(čitajući sa svog telefona)
"Ako voliš roze srčice, tvoj sam. Pozovi me večeras.
Tri dvojčice, tri trojčice..."

(CONTINUED)

Mari i Nikoliji je baš zabavno. One se od srca kesere. Staša se smije još glasnije, ali na silu. Odjednom, Nikolija i Mara prestaju da se smiju i posmatraju Stašu koja i dalje ne shvata da je smijehu došao kraj. Kada osvijesti da je oko nje tišina, Staša postemeno prestaje sa smijehom.

MARA:

(Staši)

Ti si na redu.

STAŠA:

Ovaj...

NIKOLIJA:

Ada zaštićen ti je broj, jedna!

MARA:

Brzo, brzo, brzo!

STAŠA:

(kuca na telefonu)

"Srčići su za gejeve!"

NIKOLIJA:

Nije baš kreativno, ali može proć.

MARA:

Pf!

STAŠA:

I što sad?

NIKOLIJA I MARA:

(istovremeno)

Sad čekamo!

Scene 4

Petar, noseći školsku torbu na ramenima, trčeći ulazi u kuću, baca torbu i ulazi u toalet. Petra ne vidimo, ali čujemo povlačenje vode.

PETROVA MAJKA, žena tridesetih godina, rokerski, alternativni tip. Nosi iscjepane farmerice, uz neku šik frizuru. Izlazi iz kuhinje pjevajući, sa ručkom u rukama.

Kada ugleda Petrovu torbu na podu, začudi se i podigne je.

Petar izlazi iz toaleta.

Petar i Majka se posmatraju.

MAJKA:

Sine?

PETAR:

M?

MAJKA:

Nešto nije u redu?

PETAR:

Sve je kako treba. Čekamo oca?

MAJKA:

Rekao je da ručamo bez njega, zadržaćete se na poslu.

Petar i Majka sjedaju za sto. Majka im sipa čorbe.

MAJKA:

Ako se nešto dogodilo, možeš slobodno da mi ispričaš.

PETAR:

Ništa se nije desilo.

MAJKA:

Možemo poći kod doktora, samo na pregled, nije strašno da

(Petar je prekida)

PETAR:

Majko?

MAJKA:

Oprosti, samo brinem.
(pauza)

(CONTINUED)

Neprijanost dok Majka i Petar ručaju traje.

MAJKA:

Našla sam desetak bokserica koje ti je poslala
Amelija u kanti za đubre.

PETAR:

A to... Ovaj... Majko, ružne su.

MAJKA:

Sine, sestra ti je modna kreatorka.

PETAR:

Američka moda je glupa. Reci joj da mi više ne šalje
stvari sa srčićima. Nisam žensko.

Petrova majka počinje iskreno, ljupko da se smije.

MAJKA:

To ti smeta?

Petar klima glavom.

Čuje se zvuk poruke na telefonu. Petar ne reaguje.

MAJKA:

Ne ćeš da pogledaš? Možda je neka djevojka?

Petar oštro pogleda put Majke.

PETAR:

(gotovo ljuto)

Nemam djevojku.

MAJKA:

Baš si mi nešto postao osjetljiv.

Čuje se još jedna poruka, zatim i treća.

*Petrova Majka se, misleći da se Petar
zaljubio, smješka.*

Petar ustaje i gasi telefon.

MAJKA:

Zašto ga ugasi, Petre? Ljubav nije toliko strašna.

Petar ćutke ulazi u sobu.

MAJKA:

(sa znatiželjnim osmjehom, slegnuvši
ramenima)

Ljubav! Shvatiće vremenom.

Scene 5

Nikolija i Mara su u dvorištu škole. Sa određene razdaljine, prilazi im Staša.

MARA:

Požuri, zvoniće!

Staša ubrza korak.

STAŠA:

(sada na desetak metara od njih)

Je li vam odgovarao što?

Nikolija i Mara joj prstom pokazuju da se utiša.

NIKOLIJA:

Saznale smo da ga je Rosanda izbačila zbog telefona.
(posprdno)

Šokirala se! Veli, "najbolji đak u odjeljenju!"...!
(podrugljiv smijeh)

MARA:

Sad je plan da sačekamo da počne čas, pa da neka od nas pita do WC-a, i pošalje tri poruke. Meni i Nikoliji je matematika, pa ne smijemo, ali tebi je sad biologija, tako da ti moš lagano.

STAŠA:

Što?

NIKOLIJA:

Ao, mala! Samo treba da pitaš do WC-a i iskucaš mu tri poruke.

STAŠA:

Kakve poruke?

MARA:

Čuš kakve! Ka one što smo do sad slale, jadna!

STAŠA:

Aaa!

(Staša sad kao shvata što treba da uradi. Ona se, ustvari, samo plaši Nikolije i Mare, pa im zbog toga ne smije protivrječiti)

Čuje se školsko zvono.

NIKOLIJA:

Pošalji mu nešto na foru da je peško il djevojčica.

(CONTINUED)

Mara i Nikolija se smiju.

NIKOLIJA:

Nisi se valjda ufrčila?

MARA:

Požurite, alo, kasnimo!

Mara i Nikolija, za njima Staša, utrčavaju u školu.

Scene 6

Učionica. Petnaestak Āaka je prisutno. U pitanju je veliki odmor dok pada kiša. IzmeĀu ostalih, tu su i Petar, Staša, Mara i Nikolija. Njih tri su na sredini učionice i skroluju telefone. Petar je u Āošku. Pretura po tašni. Ostali grickaju slaniše ili sendviče.

Petar vadi nešto iz torbe i stavlja iza leĀa. Prilazi katedri i poĀinje je gurati sve do ulaznih vrata.

Petar iz farmerica vadi velike makaze i poĀinje juriti Stašu, Maru i Nikoliju.

Svi vrište.

Petar uhvati Maru. Drži je za kosu i makazama je kida skoro do potiljka.

Paralelno Staša i Nikolija uz pomoć dvojice drugova pomjeraju katedru i pokušavaju pobjeći, ali su vrata zaključana.

Petar hvata Stašu.

STAŠA:

Ja to nisam htjela, kunem se!

Petar i njoj kida kosu.

Nikolija svom snagom pokušava otvoriti vrata, ali bezuspješno. Petar i nju hvata. Ona se otima krijući glavu. Par drugova ga pokušava odvojiti od nje, ali to ipak ne sprijeĀava Petra da i njoj nekom silom otkine kiku.

Sveprisutni vrisak traje.

Petar ostavlja makaze. Vadi kljuĀeve od učionice iz džepa, otključava vrata i izlazi.

Scene 7

Petrova Majka sjedi u dnevnoj sobi i plače. Uzima telefon i okreće broj.

PETROVA MAJKA:

Halo, da li sam dobila Jovana Kostića? Ovdje Jelena, Petrova majka... Da, jesam, već sam razgovarala sa vašom suprugom... Oprostite još jednom, to uopšte ne liči na mog sina. Danima ne izlazi iz sobe. Mislim da ga je najviše zaboljelo što se njegovo ime pročitalo u svim odjeljenjima, i javno saopštilo da je kažnjen.

(Petrova majka stavlja ruku na slušalicu kako se ne bi čulo jecanje koje ne uspjeva kontrolisati. Nedugo zatim dolazi sebi.)

Ali, ja sam vas zvala zbog drugog. Ako biste mogli da mi pomognete... Moj Petar je od prije mjesec dana počeo čudno da se ponaša, postao je mnogo uznemiren. Mislim da to ima veze sa porukama koje je dobijao na telefonu... Ako biste mogli provjeriti da li je vaša Mara slala poruke i koje su sadržine, jer mi on ne dozvoljava ni da mu priđem.

(sa telefona se čuje vika)

"Sram vas bilo, nije dovoljno što je napravio, nego još optužujete moje dijete! I još ste nevaspitani. Pozabavite se svojim djetetom, a moje ostavite na miru!"

Petrova Majka udaljava telefon od uha, ali da ipak može da čuje.

Oprostite. Nije trebalo da vas nazovem. Oprostite još jednom.

Petrova Majka odlaže telefon i počinja rasprijetati kuću kako bi suzbila tjeskobu što je ispunjava.

(Telefon zvoni)

Halo? Da? A, vi ste. Recite? Kakve sadržine?... Ne možete izgovoriti? Da je Peško? ... Bokserice sa srčićima... Sad mi je sve jasno. Ne dirajte Maru, dovoljno je kažnjena... Još su djeca, naučiće vremenom što je drugarstvo.

Petrova Majka gasi telefon. Prilazi vratima Petrove sobe. Kuca.

PETROVA MAJKA:

Sine, molim te dođi kod mene.

(Pošto Petar ne izlazi, ona uporno, ali nježno, nastavlja kucanje)

Pojavljuje se Petar. Prilazi majci i naslanja glavu na njeno rame. Majka ga grli.

(CONTINUED)

MAJKA:

E moj sine, počeo život. Trebalo je da mi kažeš.

ACI II - DEMJAN**LICA:**

NIKOLA

STEVAN

MATIJA

TOMAS

KIKA

GORAN

DEMJAN

Scene 1

Nikola, Stevan, Matija, Kika i Tomas, devetogodišnjaci, druže se u dvorištu zgrade igrajući igrice na mobilnom telefonu. Sjede na klupi: dvojica sjede na naslonu klupe, dvojica na klupi.

Čuje se zvuk igrice BRAWL STARS.

Stevan sjedi po strani igrajući se kamenčićima.

NIKOLA:

Evo me na sedam hiljada, kako vas rokam!

TOMAS:

Sad ćeš da vidiš ko je kralj!

KIKA:

Iiiiiii! Dolazi Kika-super star!

MATIJA:

Izgleda da sam na lijevu nogu ustao.

KIKA:

Neka vam sad svađa. Ajmoooo!

TOMAS:

(dok gleda u telefon)
Stevane, kako ide to?

STEVAN:

E ako ja vas razumijem, bog me ubio!

(CONTINUED)

TOMAS:

Samo ti rokaj. Sad ćeš, Nikola, da vidiš što su hiljade!

KIKA:

Pi!

NIKOLA:

Je li moguće da si me ubio, Tomase, majmune jedan?!
(Muzika se završava, igrica je gotova, dječaci odlažu telefone.)

Scene 2

Pojavljuje se Goran, četrnaestogodišnji momčić, nadmenog stava.

GORAN:

(cinično)

Mangupčići, tu ste! A ja se čudim što vas nema ko' česme!

Da čujemo, što ste danas ručkali?

NIKOLA:

Ja kupusa.

TOMAS:

Ja krompira i

GORAN:

Dobro, dobro. Zajebava sa' se! Što se mai?

MATIJA:

Evo ja usta na lijevu, pa pokušavam na desnu da se prebačim.

KIKA:

Ništa me ne pitaj...

TOMAS:

Sve sam ih opuva na Brawl stars!

GORAN:

(Tomasu)

Brao ti ga mali.

Stevan nastavlja svoju igru sa kamenčićima.

Goran pogleda put njega i zadrži pogled, ali Stevan, preokupljen svojim mislima, to ne primjeti.

(MORE)

(CONTINUED)

GORAN: (cont'd)

Što vam je s ovim?

KIKA:

Stefi ti je iz druge priče.

GORAN:

Oćete li vi da mi odigramo jednu moju zajebanu igru?

KIKA:

Oćemo!

TOMAS:

Može!

MATIJA:

Kako se igra?

NIKOLA:

Što da ne?

GORAN:

(obraćajući se Stevanu)

Ti, mali?

Stevan se tek sad uključuje u razgovor.

STEVAN:

Što ja?

GORAN:

Imaš li ti poremećaj pažnje možda?

STEVAN:

Valjda nemam.

GORAN:

O! da igraš sa nama?

NIKOLA:

Ajde!

TOMAS:

Pliz!

NIKOLA:

Ja ne igram, ako Tomas igra.

TOMAS:

Zar se nismo pomirili?

NIKOLA:

Šalim se jadan, što ti je? Što se pališ odma?

KIKA:

Koju igru?

GORAN:

Ovako, sjednemo lagano svi, tako da se čujemo. E. Na primjer ja ođe, ti (Nikoli) tu, Kika ti moš ođe pored mene, ti (Tomasu) pored Kike, Mato mali može ođe pored mene isto, a ti (pokazujući prstom ka Stevanu), kako vam se zove ovaj drug, momci?

Dok Goran pokazuje mjesta, ostali sijedaju na pod formirajući krug.

MATIJA:

Stevan. Mi sjedimo zajedno u treću klupu, srednji red!

GORAN:

E pa taman možete i sad zajedno, ka pravi drugovi. Znači sad imamo za zadatak da svi ispričamo po neki momenat kad smo ispali mangupi, kapirate li? Ka ono ka' ste uradili nešto što drugi ne smiju jer su pizde, razumijete li me?

Svi klimaju glavom osim Stevana.

GORAN:

To, mangupi! Eo ja ću, pošto sam najstariji, počet.

(pauza, dok se Goran uživljava u priču)

Noć. Ja pičim put grada. Naparfemisa se, sredio, ono sve, kapirate. I ja ti prolazim pored Peđine kuće, kad ono tamo dvije mace od momaka, traže mi cigar da im dam. Ja velim "Nemam, brate, okle meni cigar?". Kad me ovaj jedan veći, glavonja, šća nabos glavom i ja mu, onako, iz, što se ono veli, petnih žila, pogledah u oči i on stade na tren, a ja ga iz sve snage BAM BA RAM!

Dječaci, uživljeni u priču, streknu.

Ovaj drug njegov poče da bježi, ja trrrrk za njim, dofatih ga za majicu, on se okrenu, a ja i njega FIISSS!

(Djeca ponavljaju za njim "fiiis")

Poče krv iz nosa da mu šiklja, ja ga odmjerih i velim "Tako ti je ka se sa mnom kačiš!" i pođoh svojim putem ka da ništa bilo nije.

KIKA:

Uwau!

GORAN:

A? Kako im je pokazala Goksi? Aj ti Kika tvoju sad, imaš je sto posto!

KIKA:

Imam jednu, ali nije tako dobra ka ta tvoja.

GORAN:

A ne može ka ova, kunem ti se!

NIKOLA:

"Fiisss!"

GORAN:

Fis, fis, Bajo moj!

KIKA:

Bio sam jedan dan leb da kupim i prolazim tamo pored školice, de se djevojčice igraju, znate li?

TOMAS:

Kod Šanine barake?

MATIJA:

De je Fičko pa sa bicikla?

KIKA:

E tamo, brao. I ja skrolujem onaj telefon, nešto se zamislih, a neka žena prolazi pored mene i ja čuh kako joj nešto ispade. I ja taman htio da joj kažem, kad ono vidim novčanik. Sačekam ja fino da ona prođe, pa lagano put novčanika, otvaram, 20 eura! Ja ti uzmem one pare, vratim novčanik na isto mjesto i eto.

GORAN:

A ko je žena?

KIKA:

Ne znam ja, nikad je prije toga nisam vidio.

GORAN:

Banja! Ko će sad?

MATIJA:

Ja sam jednom našao 50 eura.

GORAN:

I što si učinio s njima?

MATIJA:

Da ih majki.

GORAN:

E, pizdo jedna.

MATIJA:

Ako sam znao što ću s njima, ubijte me!

KIKA:

Čuš ti njega! Boga mi bi ja zna!

GORAN:

Stvarno si Mato prava mamina princeza.

(Način na koji Goran izgovara "mamina princeza" je karikaturalan i posrpdan)

Kika, Tomas i Nikola se nesvjesno nasmiju, dok se Stevan sve više povlači u sebe. Matija se postidi i sliježe ramenima, kontrolišući suze.

GORAN:

Stevan, bješe?

STEVAN:

Da.

GORAN:

Siguran sam da ćeš ti sve da nas oduševiš! Ti mi ličiš na onog glumca, na vrh jezika mi je. Onaj brate što je glumio u... E ne mogu se sjetit da ćeš me ubit. Oću da rečem da se vidi da si pravi mangup.

STEVAN:

Ja sad ničeg ne mogu da se sjetim.

GORAN:

Vjerujete li mu vi, momci? Ja ne.

STEVAN:

Ne mogu daa...

GORAN:

Ja sam siguran da ih imaš nekoliko i da sad biraš koju ćeš.

MATIJA:

Pizdo!

STEVAN:

Ovaj... Ljetos sam probušio komšiji gume!

GORAN:

Opa! To ja zovem mangup! Kojem komšiji, zna li se?
(pauza)

STEVAN:

Cika Jovu Dragojeviću onog žutog audija.

GORAN:

I?

STEVAN:

Kako i?

GORAN:

Jesi li pobjegao? Je li te vidio?

STEVAN:

Ne, jer sam se sakrio u Šaninu baraku.

GORAN:

Sakrio si se, da mu vidiš reakciju? Čujete li ga, momci? Od njega treba zanat da učite, a ne ka neki kod majke što idu.

KIKA:

Bravo Stevane, baš si hrabar.

STEVAN:

(nesiguran, ali ponosan)

Hvala, ja...

Goran snažno potapše Stevana po leđima, tako da se Stevan zakašlje. Stevan ustaje.

MATIJA:

A Tomas i Nikola?! Oni nisu ispričali svoju priču!

GORAN:

Drugi će put, žurim vam. Samo da znate, sad imate vođu.

Goran pruža ruku Stevanu, čestitajući mu.

GORAN:

Brao faco!

Goran odlazi. Kika prilazi Stevanu i čestita mu. Za njim i Tomas i Nikola. Matija jedva pruža ruku. Stevan je zbunjen.

STEVAN:

Nisam ja nikakav vođa.

NIKOLA:

Jesi, sad možeš i nas da naučiš, pa da ih zajedno bušimo!

STEVAN:

Nisam ja nikakav vođa.

(pauza)

Ovaj, moram da idem, zaboravio sam da treba kod tetke da... Gledamo se!

Stevan naglo odlazi. Ostali se pogledaju.

KIKA:

Oćemo li još po jednu.

NIKOLA:

Aj vala!

Dječaci vade mobilne telefone. Počinje muzika sa igrice.

Scene 3

Nedaleko od dječaka prolazi DEMJAN, petnaestogodišnjak neobičnog izgleda. Nosi kariranu otkopčanu košulju, široku majcicu sa nekom atipičnom aplikacijom ispod i lanac na farmericama. Nosi naočare za vid. Na glavi su mu velike slušalice. Sluša neku muziku koja nije aktuelna, tipa rege ili rep. Na leđima nosi ruksak.

Kada Demjan ugleda dječake, prilazi im i skida slušalice.

Oni ga gledaju sa prikrivenim zaziranjem. Izgleda im kao čudak.

DEMJAN:

Hej drugari!

TOMAS:

Ćao Demjan!

DEMJAN:

Kako ste? Matija, nešto si zabrinut?

MATIJA:

Ja? Nisam.

DEMJAN:

Ako budeš htio razgovor, tu sam. Gdje vam je Stevan?

NIKOLA:

Malo prije pođe. On je sad naš novi vođa!

DEMJAN:

Vođa? A ko je bio stari vođa, ako je on novi?

KIKA:

Nismo ga imali, ali sad nam je potreban i ispostavilo se da je Stevan najhrabriji od nas.

DEMJAN:

Oh, Kika! Ti si dobar drug... Vjerujte mi, vama ne treba nikakvo vođstvo. Uživajte u slobodi!

Demjan krene da odlazi, ali se vrati. Iz ruksaka vadi bocu soka i pruža je Kiki.

Pozdravite mi Stevana kad ga vidite i recite mu da ga trebam.

Demjan odlazi.

MATIJA:

Koji frik!

TOMAS:

Ka da je iz crtanog izašao!

NIKOLA:

Još ove naočare ka od moje babe!

TOMAS:

A što je ovo!

KIKA:

Zanimljivo. Što mislite, oće li se vratit Stevan?

Scene 4

Isto mjesto. Noć. Svjetlost obasjava klupu na kojoj stoji flaša poluispijenog soka.

Iz lijevog ćoška pojavljuju se Tomas i Kika. Sjedaju na klupu, vade mobilne telefone i igraju igricu jedan protiv drugog.

TOMAS:

Uh, kako sam žedan! Dok ovi dođu, skapaću!

KIKA:

Ada popij taj sok, dati ga niko nije pio.

TOMAS:

Misliš?

KIKA:

Ae.

(Tomas nagingje bocu soka)

Dobio sam te!

TOMAS:

Je li moguće da nisi stavio pauzu?!

(Kika mu se smije)

KIKA:

Ko ti je kriv!

TOMAS:

Pi, ne računa se!

*Iz desnog ćoška pojavljuju se Nikola i Stevan.
Stevan nosi bocu vode koju pruža Tomasu.*

TOMAS:

Kolko vam je trebalo, brate, moga sam umrijet od žeđi!

NIKOLA:

Zadržali smo se kod Matije, ne da mu majka da izađe.

KIKA:

A što čoče?

NIKOLA:

Zajeba je nešto iz matematike.

KIKA:

Zejeba sam i ja što šta, pa mi ne brane da izlazim.

STEVAN:

Nisu svačiji roditelji isti.

KIKA:

Čuš...

NIKOLA:

Oćemo li igrat što?

KIKA:

(Stevanu)

Tražio te onaj ćudak.

STEVAN:

Ko?

KIKA:

Demjan.

Pojavljuje se Goran. Nosi kaćket i širi se.

GORAN:

(iz daljine)

Momci! Stevan, vođo nad vođama, dođi časkom da ti kažem nešto.

Stevan polako, nesigurno, prilazi Goranu.

Goran uzima Stevana pod lakat i vodi ga do vrha pozornice, najbliže publici.

GORAN:

Kako ide? Kako se osjećaš od kad si posta vođa, a?

STEVAN:

Nemamo mi vođu.

GORAN:

Čuješ ti njega. Pazi ovo, mangupe, donijećeš mi deset eura, inače ću ti reć roditeljima kako si Jovu gume izbušio.

STEVAN:

Šališ se?

GORAN:

Li č i li ti ka da se šalim?

STEVAN:

Odakle meni deset eura?

GORAN:

Poću kod majke ti u knjižaru i sve ću joj ispričat.
(malo glasnije, ali da ostali ne čuju)
Zabolje me okle ti! U 9 te čekam kod Šanine barake, jasno?

Goran odlazi. Stevan se vraća drugarima. Počinje igrice na telefonu. Ovog puta svi igraju, čak i Stevan.

TOMAS:

Opa!

(Stevanu)

Što će bit da i ti igraš?

KIKA:

Vođa mora da se pridruži ekipi!

STEVAN:

Ne zovite me tako više!

Svi se začuđeno pogledaju.

-Duga pauza.-

Igrica traje.

NIKOLA:

Što ti je Stevane, zar ne vidiš da te napada?

TOMAS:

Izgubićemo sve, Stevane reaguj!

STEVAN:

Pokušavam!

TOMAS:

Izgubili smo.

KIKA:

(Stevanu)

I ti si nam neki vođa!

STEVAN:

Koliko je sati?

TOMAS:

Osam i dvaestri.

STEVAN:

Moram da idem.

TOMAS:

Već?

KIKA:

(posprdno)

Ponovo te tetka čeka?

STEVAN:

Ne, nego... Moram.

Stevan odlazi.

KIKA:

Ako ja kapiram što se s narodom dešava.

Scene 5

Demjan sjedi na klupi i sluša muziku. Dan je.

Tuda prolaze Kika i Matija sa škloskim torbama na ramenima.

DEMJAN:

Put škole malo, je li? Da niste gledali Stevana?

KIKA:

I da jesmo, ka da nismo.

MATIJA:

Ne izlazi više.

KIKA:

Ja ne znam što je s njim!

MATIJA:

Ni u školi riječ ne progovara.

DEMJAN:

Okej, hvala drugari!

Demjan ustaje i odlazi i on u suprotnom smjeru.

SCENE 6

Goran i Stevan stoje kod Šanine barake. Noć je.

STEVAN:

Evo ti, radi od mene što god. Samo im nemoj ništa reći, molim te. Ne bih mogao sa tim da živim. Ne spavam, ne jedem. Molim te, ne traži više to od mene.

(Stevan počinje da plače)

Uzeo sam im sve iz kase. Uzimao babi iz novčanika. Ja više...

Iz Šanine barake naviru je muška silueta. To je Demjan. Goran ga ne vidi jer je okrenut leđima.

Kada ga Stevan primjeti, Demjan mu pokaže prstom da ćuti.

Ne mogu.

GORAN:

Donesi mi zlato, i to je para, pizdo mala!

DEMJAN:

Tjeraš ga da krade, a mangupe?

Goran prestravljeno strekne.

GORAN:

Što ćeš ti?

DEMJAN:

Sad ću da ti objasnim.

Demjan mu prilazi, uzima ga za rever jakne i podiže ga.

GORAN:

Ne, ne, ne, ne!

DEMJAN:

Slušaj me dobro! Imaš fore od sad, pa do idućeg mjeseca u isto ovo vrijeme, sav novac koji ti je dao da mu vratiš! Koji je datum, Stevane?

STEVAN:

Ovaj... Trinaesti april.

DEMJAN:

(i dalje noseći Darka za rever)
Trinaestog maja te čekamo ovdje u osam, je li jasno?!

GORAN:

(uplašeno)
Ja...ja...jasno!

DEMJAN:

Bježi sad, ološu!

Demjan spušta Gorana i udara ga nogom u zadnjicu, dok se on brzim korakom udaljava sa scene.

-pauza-

DEMJAN:

Kako je došlo do ovoga?

STEVAN:

Trebalo je svi da ispričamo neku priču u kojoj smo ispali mangupi i ja sam slagao da sam probušio komšiji gume jer me je bilo sramota što nisam uradio ništa hrabro... Od tad je Goran počeo da... Prošlo je tri mjeseca i... Babi... Tetki... Majkin novčanik... Društvo... Idiot... Kukavica...

**Ovo što je gore napisano Stevan izgovara glasno. U pauzama (gdje su tri tačkice) vidimo samo njegovo otvaranje usana. Sve ostalo je nijema gestikulacija, koju ispunjava neka klasična muzika.*

DEMJAN:

Najbolje je sve da im ispričaš. Znam ja tvoje roditelje, razumjeće.

STEVAN:

(plač prerasta u anksiozni jecaj)
Mene je sramota!

DEMJAN:

Vidi, pametnije je da im ispričaš, nego da osjećaš strah hoće li saznati... Zar nisi iskusio i sam da je istina uvijek bolja od laži?

STEVAN:

Ne mogu!

DEMJAN:

Hoćeš li ja da odem sa tobom? Ti im priznaj, a ja ću ispričati kako je bilo iz mog ugla?

Stevan prestaje da plače i pogleda Demjana pravo u oči.

STEVAN:

Ti bi to uradio za mene?

DEMJAN:

Naravno da bih!

Idemo, mališa.

Demjan hvata Stevana za rame i oni odlaze.

ACT III - ZAGRLI ME**LICA:**

NIK

ANA

LIDIJA

BORIS

NOVAK

MIRO

KONOBAR/ICA

Scene 1

NIK, ANA, LIDIJA i BORIS, četrnaestogodišnjaci, likuju iza škole, dok rolaju džoint.

ANA:

Uzmi moje rizle, bolje su.

BORIS:

A po čemu su, časti ti, bolje te tvoje od ovih?

ANA:

Ao, kakav si ti crnjak.

LIDIJA:

Pušti ga, Ana, da smota ovo, oli?

ANA:

Da ako se napušiš...

NIK:

Daj mi to, Borise, brže ću.

BORIS:

Žurimo li neđe?

ANA:

Evo izgleda.

LIDIJA:

Ja se moram na Č.O.Z. pojaviti, jer će ona mala ubjediti razrednu da sam joj zdipila 5 eura.

(CONTINUED)

BORIS:

Jesi li?

LIDIJA:

Ja?!

(Lidija se zacene od smijeha)

Nikad u životu.

ANA:

Ispale su joj...

LIDIJA:

Nisu njoj, no meni.

NIK:

Okle tebi pet eura?

LIDIJA:

A što misliš, okle nama ova paklica? Sa neba pala, a?

ANA:

I kako ćeš ih ubjedit da su tvoje?

BORIS:

Gotovo!

NIK:

Daj da se proveselimo.

LIDIJA:

Sad kad se napušim, nema toga ko će ih ubjedit da nisu moje!

Lidija, Nik, Boris i Ana, stoje u krugu i puše marihuanu. Poneki kašalj.

NIK:

Uh, kako je dobra!

LIDIJA:

Daj meni preko reda, moram da idem!

(Lidija uzima dim i odlazi)

Baj, baj, mačkice!

ANA:

Kako je prsla.

BORIS:

Kako ćemo nabavit sjutra?

ANA:

Meni ne daju ni centa više.

(CONTINUED)

NIK:

Presta je debil da plaća alimentaciju, tačno se razmišljam da ga tužim.

BORIS:

Moš li?

NIK:

Što ne bi moga?

ANA:

Imam jednu ideju, ne znam koliko je, koliko je...

BORIS:

Koliko je...

NIK:

Koliki je...
(smijeh)

ANA:

Etična.

NIK:

Čuš "etična".

BORIS:

A ne no...

ANA:

Ozbiljno ljudi, ne zajebavam se.

BORIS:

Što to?

NIK:

Ovo oko etike.

ANA:

Što mislite da zovnemo Novaka da bleji sa nama?

NIK:

Nemoj mi samo reć da ti se sviđa onaj snob?

BORIS:

Ana, bez svakog!

NIK:

Stvarno nisi etična.
(Boris i Novak se smiju)

ANA:

Ne sviđa mi se, debili, no nam može davat pare.

NIK:

Puši li Novak?

ANA:

(štetnog osmijeha)
Propušiće.

BORIS:

Nije ti loša ta zamisao.

NIK:

Kako ćemo ga namamit?

ANA:

Opušteno. Taj dio ću ja da završim... Znači pristajete da se po malo družiti sa nama?

NIK:

Ako će bit od koristi,

BORIS:

Što da ne.
(smijeh)

Scene 2

Ana i Novak puše cigarete iza škole.

ANA:

Strašne su ti patike. Ja sam se zaljubila kad sam ih vidjela, no moji neće da mi ih kupe.

NOVAK:

Koji nosiš broj?

ANA:

39.

NOVAK:

Ja 40. Ol da ti ih pozajmim?

ANA:

Stvarno bi mi dao da ih iznosam?

NOVAK:

Što da ne.

ANA:

Baš si srce.
(Ana nudi Novaku cigaretu)
(MORE)

(CONTINUED)

ANA: (cont'd)
Pušiš?

(Novak uzima cigaretu)

NOVAK:

Ponekad.

(Novak se zakašlje)

Nisam odavno.

ANA:

A travu?

NOVAK:

Probao bih, ali... Nemam sa kim.

ANA:

Hoćeš li sa nama posle šestog da ispalimo jedan?

NOVAK:

Danas?

ANA:

A ne no sutra!

NOVAK:

Sjutra se tata vraća sa puta.

ANA:

Danas, Novak, danas.

(Ana se nasmije)

NOVAK:

Može onda.

ANA:

Idem ja da iscimam Lidiju i Borisa da skupe pare.

(Ana lagano kreće da odlazi)

NOVAK:

Čekaj. Kakve pare?

ANA:

Pa za džoint, ludače!

NOVAK:

Koliko treba, daću ja.

ANA:

Ma kakvi, prvi ti je put, vala...

(Novak vadi iz džepa novac i pruža Ani
10 eura)

NOVAK:

Ako treba još, samo reci, nije nikakav problem da
(Ana prekida Novaka, uzimajući mu novac)

ANA:

Taman! Čekamo se posle šestog!

*Ana grli Novaka i ljubi ga u obraz. Novak stoji
nasmijan par trenutaka i odlazi.*

Scene 3

Ana, Boris, Nik i Lidiya puše cigarete iza škole.

LIDIJA:

Đe! Niko joj nije povjerova!

(Lidiya se prkosno smije)

Velim ja " Majka mi ih je dala da kupim metalofon za
muzičko, evo slobodno je pozovite da je pitate! "

(Svi se smiju)

BORIS:

Metalofon!

NIK:

Aaaa!

ANA:

Pa oli ga kupit?

LIDIJA:

Što će mi to sranje? Pozajmiću od nekog iz osmog.

ANA:

Pitaj Novaka danas ima li, doći će posle šestog da se
napušimo.

LIDIJA:

Je li da pare?

NIK:

Ne no si ti!

(Lidiya trlja dlan o dlan)

LIDIJA:

A to, manijaci!

BORIS:

Ip!

ANA:

Živio NALB!

NIK:

Što ti je sad NALB?!

BORIS:

(Lidiji)

Da vidiš kako je nabadala etiku juče.

LIDIJA:

Nabadala šta?

ANA:

N kao Novak, A kao Ana, L Lidija i B Boris.

NIK:

(prevrćući očima)

A ne no!

BORIS:

Čuš etika.

LIDIJA:

Što vam je to?

NIK:

Nebitno, taman.

ANA:

A što, loša mi je bila ideja?

BORIS:

C. Baš je bila nekako

BORIS I NIK:

(Istovremeno)

Etična!

(Smijeh)

Čuje se školsko zvono. Ana i Boris odlaze. Nik i Lidija završavaju cigaretu i odlaze i oni.

Scene 4

Novak stoji iza škole. Gleda u patike, malo ih očisti. Zatim u sat, pa ga namjesti. Popravi kragnu od košulje. Zatim opet u sat. Cupka.

Pojavljuju se Lidija, Ana, Boris i Nik.

ANA:

Tu si!

NIK:

Tražili smo te po čitavom dvorištu.

NOVAK:

Oprostite, pomislio sam da ste ovdje.

LIDIJA:

Nema što oprostiti no da se ispuši ovo kako valja!
(Novak se malčice nasmije. Inače je ukočen, takva mu je priroda.)

ANA:

Novaku je ovo prvi put, je li tako druže?

NOVAK:

Ovaj... Ja sam htio i prije

LIDIJA:

Samo se ti opušti, mačak.

BORIS:

Što se ono veli, tu smo!

NIK:

Pored nas ti ništa ne može bit.

ANA:

Malo ćeš da tripujeeeeš,

LIDIJA:

Malo da se smiješ,

BORIS:

Malo da kuliraš,

NIK:

Ne zajebajte, no dajte taj upaljač.

LIDIJA:

Daj meni da ga zapalim, pliz!

NIK:

C! Ko ga vipra, taj ga lipa.
(Ana pruža Niku upaljač, staje pored Novaka i grli ga. Nik pali džoint.)

ANA:

Super je, viđećeš.

NOVAK:

Hvala vam, ljudi.

ANA:

Hvala tebi.

LIDIJA:

(dok vuče dim)

Ao, kako ste ga zapatetisali! (karikirajući) Hvala, hvala, hvala hvala.

(smijeh)

Džoint kruži. Stiže do Novaka koji se naglo zakašlje.

BORIS:

Pazi ovo, stari. Daj da ti pokažem.

LIDIJA:

Ne može preko reda!

BORIS:

A da mu pokažem samo!

NIK:

Mogu mu pokazat i ja.

BORIS:

Kako god. Ja sam iskusniji.

LIDIJA:

Jes vala. Kad si ti počeo?

ANA:

Izgore nam džok dok se vi dogovorite! Ja sam na red, ja ću da pokažem. Gledaj, Novak...

(Ana mu pokazuje kako da uvuče dim)

Kapiraš?

(Ana pruža džoint Borisu)

(Boris uvlači tri, četiri kratka dima za redom)

Džoint kruži u tišini. Novak uzima dim kako mu je objasnila Ana. Ovog puta kašalj je slabiji.

LIDIJA:

I, kakav ti je trip?

NOVAK:

Ne znam kako da ošinem.

(Novak iznenada počinje da se smije)

Opišem sam mislio.

Smijeh.

LIDIJA:

Da nemaš metalofon, slučajno?

NOVAK:

Čini mi se da je majka kupovala neke metafolone kad smo počinjali

BORIS:

Metafolon! HAHAHAHA!

Smijeh.

LIDIJA:

Ol mi ga donijet sjutra, besestre?

NOVAK:

Oću, što neću.

LIDIJA:

I to smo završili.

BORIS:

Metafoloneeee! HAHAHAHHAHA!

NIK:

Ovaj se još tome smije.

ANA:

Dobra mu je ova trava, mora da se prizna.

Zamračenje. Čujemo samo njihov smijeh koji postepeno jenjava.

Scene 5

Novakova kuća. Dnevna soba. Muzika. Na stolu flaše piva.

Lidija i Nik plešu, skačući po trosjedu.

Boris mota.

Novak pušta muziku.

Ana razgleda kuću: otvara fioke, kutijice i sl.

NOVAK:

Pazite ovo sad!

(Novak pušta novu pjesmu)

BORIS:

Strašna stvar.

NOVAK:

A? Kako ti se čini?

BORIS:

Dobra, dobra!

Ana pronalazi svilenu maramu.

ANA:

(glasno, kako bi je Novak čuo)
Uvaaau, kako je moćna!

NOVAK:

Zadrži je.

ANA:

A tvoja majka?

NOVAK:

Ne će ni primjetiti, ima ih trista.

ANA:

Jao, hvala!

NIK:

(i dalje plešući)
Kad se vraća?

NOVAK:

Ujutru.

LIDIJA:

Znači, ludnica će potrajati!

BORIS:

(Novaku)
Je l ti gajba često prazna?

LIDIJA:

Kad će više taj džokavac?

BORIS:

Stiže!

NOVAK:

(pomalo tužno, pripit)
A ono... jes. Znaš, ponekad mislim da mi daju pare samo
da bi se opravdali.

BORIS:

Kako to misliš?

(CONTINUED)

NOVAK:

Oni nikada nisu tu. Nikad me nisu pitali kako je bilo u školi, nikad nisu imali potrebu da znaju sa kim se družim i imam li drugova uopšte. Znaš, kad imaš pare... Ja ne volim pare. Svi su sa mnom samo iz koristi, prijatelja nema. Uglavnom sam sam.

(pauza)

A vi, za razliku od drugih, imate ono nešto. Vi ste pravi drugovi, nekako se poznajete i...

Za vrijeme Novakovog monologa, kada Novak izgovori "Svi su sa mnom samo iz koristi", Ana se uplašeno priključuje razgovoru.

ANA:

Mi te volimo, je li tako, Borise?

BORIS:

Tako ti je to, Novak, ali pičimo dalje!

NOVAK:

Baš ste mi nekako dragi.

ANA:

A sad, napušavanje!

Scene 6

Iza škole. Svi, osim Novaka.

ANA:

Makse, istripovala sam se da nas je provalio!

BORIS:

I ja na trenutak, ako mi vjeruješ.

ANA:

Uh!

LIDIJA:

A Će je on sad? Je li nabavlja što?

NIK:

Veli da je zaboravio pare doma.

LIDIJA:

Laže!

BORIS:

Što bi laga, mala, kupuje nam eo mjesec dana.

LIDIJA:

To jes. Pa, što ćemo?

ANA:

Moraćemo preskočit danas.

NIK:

Ne seri!

ANA:

Nije nam prvi put.

BORIS:

Jebi ga.

Pojavljuje se Novak.

LIDIJA:

Ohoho, ko nam je došao!

NOVAK:

Imate li cigar, ubio me razredni!
(Neko mu pruža cigar)

LIDIJA:

Imamo cigara, no izgleda da se neće pušit danas.

NOVAK:

A praštajte, kaos mi se dešava. Razredni je zvao majku
oko izostanaka, sad se ona našla da razgovara sa mnom.
(pauza)

Važi, deset godina se nije obrćala... Sad je našla.

ANA:

Biće sve u redu.

LIDIJA:

Aj onog malog iz šestog da vrbujemo, on isto ima para a
izgleda ka budući klošar? Što misite?

NIK:

Onaj što bedževe fura na teksas jaknu?

LIDIJA:

Eee!

*Ana i Boris se ukočeno posmatraju. Bi
gestikulacijom da pokažu Lidiji da čuti, ali
Lidija ne razumije.*

LIDIJA:

Mogu ga ja pitat je li kad proba i to...

NOVAK:

Ljudi, izvinjavam se, zvala me majka. Gledamo se.

Novak odlazi.

ANA:

Jesi li morala pred njim, debilu?!

BORIS:

Lidija, budaletino?

LIDIJA:

Što sam sad uradila?!

NIK:

Isto bi valjalo ispušit nešto danas.

Scene 7

Kafić. Novak i MIRO, trinaestogodišnjak u teksas jakni sa bedževima, ulaze i zauzimaju sto. KONOBAR/ICA ih uslužuje.

KONOBAR/ICA:

Izvolite?

NOVAK:

Koji ćeš sok?

MIRO:

Meni espresso produženi u malu, ako moš.

NOVAK:

(začuđeno)

Limunadu.

MIRO:

Što ti treba, baka?

NOVAK:

Miro, treba nešto da znaš. Ljudi nisu dobri kao što ti se sad čini. I ja sam bio takav, kao ti, zato sad osjećam dužnost da te upozorim na neke stvari. Znaš onu ekipu što stalno puši iza škole?

MIRO:

Misliš li na sebe, baka?

NOVAK:

Na žalost, mislim.

(CONTINUED)

MIRO:

(posprdno)

Ol to da mi rečeš da se ne družim sa vama?

NOVAK:

Na tebi je da odlučiš.

MIRO:

Što se ti onda ne povučeš?

NOVAK:

Kasno je.

MIRO:

Da ti ne prijete, možda?

NOVAK:

Nije važno. Čuvaj se, mali.

-pauza-

Zamračenje. Radio javlja:

"Četrnaestogodišnji učenik N.N. jedne podgoričke osnovne škole pretučen od strane vršnjaka u školskom dvorištu. Dječak je u bolnici, sa težim tjelesnim povredama.

Očevici tvrde da su u grupi bile i dvije djevojčice koje su nemilosrdno šutirale već povrijeđenu žrtvu.

Počinioci su privedeni na informativni razgovor gdje će se na osnovu utvrđenih činjenica odlučiti o kaznenim mjerama.

Ogorčeni roditelji dječaka, F.N. i M.N., saopštavaju da će tužiti roditelje počinioca zločina, kako je javljeno našem mediju."

Kraj.